

ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ ΑΝΔΡΟΥΛΑΚΗ

Είναι παράξενο πώς μερικές φορές στη ζωή μας συνταιριάζουν η Χαρά με τη Λύπη, η Νίκη με την Ήττα, ο Θρίαμβος με τη Συμφορά...

Στις 16 Δεκεμβρίου 2017, ημέρα Σάββατο, ο Εκδοτικός Οίκος Γαβριηλίδη οργάνωσε μια εκδήλωση για την παρουσίαση της νέας ποιητικής συλλογής της Αθηνάς Ανδρουλάκη *Οι Μύλοι της Θάλασσας*. Ήταν η δεύτερη φορά που γινόταν μια τέτοια εκδήλωση. Ήταν εκεί παρόντες όλοι οι συγγενείς και οι φίλοι της, όλοι οι θαυμαστές του ποιητικού έργου της. Η Αθηνά ετοιμάζε πολύν καιρό αυτή την παρουσίαση και ήταν πολύ ευχαριστημένη που τελικά πραγματοποιήθηκε...

Στις 17 Δεκεμβρίου 2017, ημέρα Κυριακή, η Euroclassica-Ομηρική Ακαδημία τίμησε -στα πλαίσια μιας ημερίδας που είχε διοργανώσει- την Αθηνά Ανδρουλάκη με χρυσό μετάλλιο για το ποιητικό της έργο και τη συνολική προσφορά της στον άνθρωπο. Η Αθηνά ήταν πολύ συγκινημένη για την τιμή που της έγινε.

Στις 18 Δεκεμβρίου 2017, ημέρα Δευτέρα, γύρω στις 12 το μεσημέρι, η Αθηνά Ανδρουλάκη εμφάνισε κρίση κροταφικής επιληψίας που στη συνέχεια εξελίχθηκε σε κρίση μείζονος επιληψίας. Το πόρισμα της αξονικής τομογραφίας που έγινε επειγόντως μας χτύπησε σαν κεραυνός: όγκος στον εγκέφαλο.

Η ίδια, μερικά χρόνια νωρίτερα, είχε γράψει στην πρώτη της ποιητική συλλογή:

*Ήθελα να μιλήσω
για τον άγριο βάτο
που φύτεψε
στο ζουμερό μυαλό...*

Καμιά φορά γινόμαστε προφήτες χωρίς να το αντιλαμβανόμαστε. Πράγματι είχε φυτρώσει ένας άγριος βάτος στο μυαλό της το γεμάτο χυμούς –χυμούς Ιατρικής, χυμούς Φιλοσοφίας, χυμούς Ποίησης. Αυτός ο άγριος βάτος ήταν πεπρωμένο να φουντώσει και να στραγγίξει αυτούς τους χυμούς...

Αγαπητή Αθηνά

Συνηθίζεται στους επικήδειους λόγους να αναφέρουμε πόσο σπουδαίος ήταν ο νεκρός που βρίσκεται μπροστά μας. Δε χρειάζεται να το κάνουμε σήμερα αυτό για σένα. Δε χρειάζεται να πούμε πόσο μεγάλο στήριγμα ήσουν για τον άντρα σου το Λάκη, τα παιδιά σου Νίκο και Γιώργο, τη νύφη σου, την εγγονή σου Αθηνά που λάτρευες και ήταν η τελευταία μεγάλη χαρά της ζωής σου. Δε χρειάζεται να πούμε πόσο πολύτιμη φίλη ήσουν για τους φίλους σου. Δε χρειάζεται να πούμε πόσο άξια γιατρός ήσουν, πόσο ανέβασες το επίπεδο του Παθολογοανατομικού εργαστηρίου στο Νοσοκομείο «Η Ελπίς», όπου εργάστηκες τα τελευταία χρόνια και που σύσσωμο σχεδόν παρίσταται σήμερα για να σε αποχαιρετήσει, όπως σύσσωμο πριν λίγους μήνες αποχαιρέτησε ένα

ακόμα σημαντικός στέλεχος του, χτυπημένο από τον ίδιο «άγριο βάτο». Δε χρειάζεται να πούμε με πόσο πάθος υπηρέτησες την ποίηση, αφήνοντας πίσω σου πέντε ποιητικές συλλογές που θα διατηρούν άσβηστη τη μνήμη σου. Δε χρειάζεται να τα πούμε όλ' αυτά γιατί τα γνωρίζουμε όλοι όσοι συναχτήκαμε σήμερα εδώ για το τελευταίο αντίο...

Θα κλείσω λοιπόν με ένα ποίημα σου με το οποίο είμαι συναισθηματικά δεμένος αφού έγινε το πρώτο μας κοινό τραγούδι, το πρώτο ποίημά σου που μελοποίησα, αλλά και το οποίο αποδεικνύεται σήμερα εξαιρετικά επίκαιρο:

*Αφήνω
το μπαλκόνι σου Θεέ,
δε με νοιάζει.
Ας φύγω τώρα
που ο άγγελος θα 'ρθει.*

*Μ' αρέσει
με φτερούγες να τρέχω.
Θα μαδούνε οι πόθοι,
θα θαμπώνουν οι μνήμες,
πιο ψηλά, πιο ψηλά.*

*Στην ανάληψη
λουσμένος στο φως θα πηγαίνω.
Όσο στη γη περπατούσα
με δυνάστευε ο φόβος.*

Κάποιες φορές οι λογοτεχνικοί δημιουργοί γίνονται προφήτες χωρίς να το αντιλαμβάνονται.

Σήμερα Πέμπτη 6 Ιουνίου 2019 ξεκινάς το στερνό σου ταξίδι, σήμερα που η εκκλησία μας γιορτάζει την Ανάληψη του Κυρίου. Όπως το είχες προβλέψει: «στην ανάληψη λουσμένη στο φως θα πηγαίνεις».

Αυτό το φως της Αναλήψεως ας σε συνοδεύει στην οδό που πορεύεσαι σήμερα και η λάμψη του, μαζί με την ανάμνηση σου, ας φωτίζει τις ψυχές μας...

Α.Γ. Γιαλούρης